

Arrest

nr. 189 809 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HAUWEN, die *loco* advocaat M. CHOMÉ verschijnt van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 27 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 januari 2017 met nummer 181 258 wordt het beroep verworpen.

Op 21 februari 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds augustus 2004 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 17.02.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij taalonderricht zou hebben gevolgd, dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst d.d.23.11.2012 kan voorleggen en dat hij verschillende verklaringen kan voorleggen van voetbalclubs inzake zijn expertise in de voetbalwereld - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte wea aan te vragen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van de beslissing van

B. N. - Attaché

déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au nommé: gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde: E., K. né à O. le 19.10.1981, de nationalité Marokko

E., K. geboren te O. op 19.10.1981, nationaliteit Marokko

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 (trente) jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italië, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Il n'est pas en possession de son visa

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij meent dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat ze aan alle voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet waardoor ze tot verblijf gemachtigd dient te worden. In haar verzoekschrift benadrukt ze dat ze over de nodige identiteitsdocumenten beschikt. Voorts geeft ze haar buitengewone omstandigheden, waaronder een werkbefoel, weer en stelt dat de verwerende partij hierop niet geantwoord heeft. Ook voert ze aan dat in haar aanvraag beroep gedaan heeft op de instructie van 19 juli 2009, die door de Raad van State vernietigd werd, maar die door de staatssecretaris in de praktijk nog toegepast werd.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"EN CE QUE, la partie adverse rejette la demande de régularisation du requérant introduite sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 au motif que le requérant aurait basé sa demande de régularisation sur une instruction du 19 juillet 2009, annulée par le Conseil d'Etat, relative à l'application de l'article 9, alinéa 3 et de l'actuel article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers, que l'autorité considère par conséquent que la demande de régularisation du requérant est irrecevable.

ALORS QUE, l'article 9bis §1er de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que «lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité ou. il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique ».

Qu'il en ressort que les conditions à remplir pour obtenir un titre de séjour sur le fondement de cet article sont les suivantes: (1) le demandeur doit disposer d'un document d'identité, (2) le demandeur doit

démontrer qu'il existe des circonstances exceptionnelles rendant impossible ou difficile un retour même temporaire vers son pays d'origine pour demander une autorisation de séjour et (3) le demandeur doit invoquer des motifs de fond justifiant sa demande.

1. ET QU'il ressort a suffisance du dossier administratif que le requérant remplissait l'ensemble des conditions.

Qu'en effet, il n'est pas contesté que le requérant dispose effectivement d'un document d'identité. Qu'en ce qui concerne les circonstances exceptionnelles, le requérant a invoqué dans sa demande de régularisation introduite le 21 février 2013, qu'il ne pouvait retourner au Maroc, étant donné qu'il perdrait le bénéfice de sa promesse d'embauche du 1er novembre 2012 faite par la Société S. I. Qu'il invoque que de telles demandes de régularisation, faite au poste diplomatique ou consulaire au Maroc, sont extrêmement longues et complexes, ce qui lui ferait perdre le bénéfice de sa promesse d'embauche. Que la décision attaquée ne répond pas à cette argumentation, que seuls des clauses stéréotypées sont invoquées par la partie adverse, sans jamais répondre concrètement aux éléments soulevés par le requérant.

Que le Conseil d'Etat a déjà jugé en ce sens que « s'il est vrai que le fait d'être bien intégrée en Belgique ne constitue pas en soi un empêchement à retourner dans son pays solliciter l'autorisation de séjour, la scolarité ou l'existence d'un contrat de travail peuvent constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, alinéa 3. de la loi du 15 décembre 1980, et ce tant en raison de l'obligation d'interrompre une année scolaire que de la rupture d'un contrat de travail il en résulte qu'il appartenait à la partie adverse, conformément à son obligation de motivation, d'indiquer les raisons pour lesquelles les éléments essentiels précités, invoqués par la requérante et établis à la lecture du dossier administratif ne pouvaient être considérés comme des circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande en Belgique; qu'il s'ensuit que n'est pas adéquatement motivée la décision qui se contente d'observer que le fait de résider dans le Royaume depuis un certain temps en y étant intégré ne peut être considéré comme une circonstance exceptionnelle » (C.E., 29 octobre 2001, n° 100.428).

Qu'en l'occurrence, la promesse de contrat de travail ne souffre pas d'exception, que la rupture de cette dernière causerait un dommage irréparable au requérant, et est de nature à constituer une circonstance exceptionnelle. Que le requérant, outre sa présence depuis presque 10 ans en Belgique, parle parfaitement la langue, s'est totalement intégré comme en atteste les pièces produites dans sa demande de régularisation. Que la partie adverse n'a pas correctement motivé sa décision en considérant que la demande de régularisation n'était pas recevable.

2. ET QUE, Quand bien même, Votre Conseil considérerait que la réunion de ces 3 conditions n'est pas remplie en l'espèce, la partie adverse ne pouvait négliger d'analyser le fond de la demande de régularisation sur base du fait que l'instruction du 19 juillet 2009 à l'Office des Etrangers a été invoquée dans la demande de régularisation et que cette dernière a été annulée par le Conseil d'Etat.

Que l'article 9bis, §2 de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit que « ne peuvent pas être retenus comme circonstances exceptionnelles et sont déclarés irrecevables :

1° les éléments qui ont déjà été invoqués à l'appui d'une demande d'asile au sens des articles 50, 50bis, 50ter et 51, et qui ont été rejetés par les instances d'asile, à l'exception des éléments rejetés parce qu'ils sont étrangers aux critères de la Convention de Genève tel que déterminé à l'article 48/3 et aux critères prévus à l'article 48/4 en matière de protection subsidiaire, ou parce qu'ils ne relèvent pas de la compétence de ces instances;

2° les éléments qui auraient dû être invoqués au cours de la procédure de traitement de la demande d'asile au sens de l'article 50, 50bis, 50ter et 51, dans la mesure où ils existaient et étaient connus de l'étranger avant la fin de la procédure;

3° les éléments qui ont déjà été invoqués lors d'une demande précédente d'autorisation de séjour dans le Royaume;

4° les éléments qui ont été invoqués dans le cadre d'une demande d'obtention d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter. »

Qu'à la lecture de §2 de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le requérant n'était pas dans une des situations limitativement énumérées par la loi, où la partie adverse peut considérer que la

demande de régularisation est irrecevable. Qu'en effet, la partie adverse a considéré que le fait d'avoir invoqué l'instruction de l'Office des étrangers annulée par le Conseil d'Etat du 19 juillet 2009 relative à l'application de l'ancien article 9, alinéa 3 et de l'actuel article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers rendait la demande de régularisation irrecevable, qu'en considérant cela, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation.

Que l'article 9bis prévoit qu'une demande d'autorisation de séjour peut être introduite auprès du bourgmestre du lieu de résidence de l'étranger à condition qu'il puisse témoigner de « circonstances exceptionnelles », l'instruction prévoit que pour les personnes répondant aux critères qu'elle pose, l'examen de la recevabilité de la requête se confond avec celle du fond.

Qu'autrement dit, la présence des circonstances exceptionnelles requises par l'article 9bis précité est justifiée, in casu, par la présence des éléments requis dans l'instruction évoquée ci-dessus.

L'instruction prévoit ainsi, en son point 2.8.B., que peut prétendre à l'octroi d'une autorisation de séjour:

« l'étranger qui, préalablement à sa demande, a un séjour ininterrompu en Belgique depuis au moins le 31 mars 2007 et qui a produit une copie d'un contrat de travail auprès d'un employeur déterminé, soit à durée déterminée d'au moins un an soit à durée indéterminée, prévoyant un salaire équivalent au moins au salaire minimum garanti ».

Les circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande en Belgique sont donc réunies, dans la mesure où l'examen de la recevabilité de la demande se confond avec celle du fond. La demande doit, dès lors, être déclarée recevable.

Que si vous veniez à considérer que le requérant ne peut pas se référer à l'instruction annulée, étant donné qu'elle ne fait plus partie de l'ordonnancement juridique, qu'en effet « s'il est vrai que le Secrétaire d'Etat à la politique de migration et d'asile s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans l'instruction du 19 juillet 2009, en vertu de son pouvoir discrétionnaire, le Conseil d'Etat a cependant estimé dans son arrêt n° 215.571 du 5 octobre 2011, que l'application de cette instruction en tant que règle contraignante, à l'égard de laquelle la partie défenderesse ne dispose plus d'aucune possibilité d'appréciation, est contraire au pouvoir discrétionnaire dont celle-ci dispose sur la base de l'article 9 bis de la Loi. L'application de cette instruction ajoute ainsi à l'article 9 bis de la Loi des conditions qu'il ne contient pas. Il en est sensiblement de même dans les arrêts n° 216.417 et 216.418 du 23 novembre 2011 dans lesquels le Conseil d'Etat considère qu'« en érigeant ainsi une durée de séjour ininterrompu de cinq années sur le territoire du Royaume comme condition d'application de l'article 9bis de la loi du 15.12.80, l'arrêt ajoute à cette disposition légale et, partant, la méconnaît » » (C.C.E., 27 août 2012, n°86277).

Que bien qu'elle ait été annulée, force est de constater que le Secrétaire d'Etat à la politique et à l'immigration a affirmé qu'il continuerait à appliquer les critères de ladite instruction selon son pouvoir discrétionnaire. Que pareille instruction ne constitue pas une norme contraignante, mais un guide des critères qui peuvent être pris en compte par la partie adverse. Que le fait de nier les déclarations officielles des membres représentant la partie adverse est de nature à violer le principe de bonne administration et la légitime confiance.

Que le moyen unique est fondé"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in haar land

van herkomst. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen beroep meer kan doen op de instructie van 19 juli 2009, daar deze instructie vernietigd is. Het gegeven dat de verzoekende partij sinds 2004 in het Rijk zou verblijven is geen buitengewone omstandigheid omdat de verzoekende partij zich in haar illegaal verblijf genesteld heeft en geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2011. De overige elementen met betrekking tot integratie zijn geen buitengewone omstandigheden. Deze elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Tot slot stelt de verwerende partij dat het gegeven dat de verzoekende partij in België wens te werken haar niet vrijstelt om de geëigende procedures te volgen en dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding impliceert, die geen ernstige of moeilijke te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partij stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij stelt dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij geen gebruik maakt van de criteria in de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partij betoogt dat hoewel de instructie vernietigd is geweest, deze criteria nog steeds worden toegepast.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissingen onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partij, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (*cf.* RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en

218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissingen gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partij inzake de elementen van integratie, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij toont niet aan dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het gegeven dat de verzoekende partij een werkbelofte heeft bij een privé-werkgever is geen buitengewone omstandigheid die de verzoekende partij verhindert om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in Marokko in te dienen, want de werkbelofte stipuleert uitdrukkelijk dat het contract ingaat van zodra de verzoekende partij in het bezit is van een machtiging tot verblijf en een arbeidskaart B. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert *in casu* geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar de verzoekende partij wijst op de lange duur van haar verblijf in België, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing: *“Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds augustus 2004 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 17.02.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* In *casu* is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het illegaal verblijf van de verzoekende partij niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid nu de verzoekende partij pas in 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft en vervolgens geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2011.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Tot slot voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS